

mon ütles: ei mitte, küll nemmad pärrast
minno surma sawad tundma, et nemmad
mulle onliga teinud. Wilemon surr', tem-
ma Testament loetakse, seal seisab: Min-
na sean, et minno kaks naabred teik
minno warra peawad pärrima. Tem-
ma suggulastel olli sest küll pahha meel. Ei
olnud sel ajal weel wiis, Kohtus kää, nen-
da kui nüüd! muido nemmad ep olleks üh-
tegi samud, agga nüüd need kaks Naabred
pärrisid teik sedda warra. Tulli se neile
siis õnneks? same nähha.

Teine naber panneb omma pärritud warra
kirsto, lukko tahha, hoiab sedda död ja
pawad sure murrega, ei raatsi ühtegi sest
kullutada omma rõmuks; teised maggawad,
temma walwab omma Kirsto juures; kui ta
ka wahhest uinub maggama, kühbe ta är-
tab üles ehmates ei jo wargad Kirsto kallal
on. Kui ta alles waene olli, sdi ta ommetl
omma kõhto täis, nüüd, et temmal suur
warra

warra on, näab ta isse nälga, ei aäna om-
ma perrele ei öiete süa, ja on waewaks ja
tülliks enneselle ja teige omma perrele.

Teine naber naerab temma jõlledusse pärr-
rast. Minna tahhan, ütleb temma, rõmoga
maitsta, mis ma ollen pärrinud, ja sedda
kullutada. Menda ta teggi ka, agga mon-
ne aasta pärrast olli ta sedda suurt warra,
ja omma ennese peälegi, teik huffanud, ja
nüüd olli temmal nalg kääs.

Oh! ütles temma teise Naabri wasto:
Wilemon on sedda küll tunnud, et meie mol-
lemad ei moistnud warraga öiete ümberkäia.
Sinna tunned nälga ahnusse pärrast, min-
na raiskamisse läbbi, ei kumbki meitest ol-
nud selle riikluse wäart, sest meie ei mois-
ta sedda öiete pruukida.

4. Teekäia.

Üks Teekäia pallus Jummalat wägga,
kui kange torm ja wihma sadu olli, et Jum-
mal parremat ilma aänaaks. Agga tühhine